

Langfredag den 15. april

Kl. 9.30 i Vestenskov Kirke uden nadver

192 Hil dig, frelser og forsoner
188 Så bøjed den dødsdømte nakken
193 O hoved, højt forhånet
211 Lad vaje højt vort kongeflag
536 Udrust dig helt for Golgata

Langfredag den 15. april

Kl. 11.00 i Græshave kirke uden nadver

192 Hil dig, frelser og forsoner
188 Så bøjed den dødsdømte nakken
193 O hoved, højt forhånet
211 Lad vaje højt vort kongeflag
536 Udrust dig helt for Golgata

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Da de førte Jesus ud, greb de fat i en mand, som kom ude fra marken, og han hed Simon og var fra Kyrene; ham lagde de korset på, for at han skulle bære det bag efter Jesus. En stor folkemængde fulgte ham, deriblandt også kvinder, som jamrede og græd over ham. Jesus vendte sig om mod dem og sagde: »Jerusalems døtre, græd ikke over mig, men græd over jer selv og jeres børn! For der kommer dage, da man vil sige: Salige er de, som ikke kunne få børn, de moderliv, som ikke fødte, og de bryster, som ikke gav die. Da skal man sige til bjergene: Fald ned over os! og til højene: Skjul os! For gør man sådan med det grønne træ, hvad vil der så ikke ske med det visne?«

Også to andre, to forbrydere, førtes med ud for at blive henrettet sammen med ham. Og da de kom til det sted, som kaldes Hovedskallen, korsfæstede de ham og forbryderne dér, den ene på hans højre og den anden på hans venstre side. Men Jesus sagde: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.« Så delte de hans klæder ved at kaste lod om dem. Og folket stod og så på. Også rådsherrerne gjorde nar af ham og sagde: »Andre har han frelst, lad ham nu frelse sig selv, hvis han er Guds salvede, den udvalgte.« Også soldaterne kom hen og håned ham; de rakte ham eddike og sagde: »Hvis du er jødernes konge, så frels dig selv.« Der var nemlig sat en indskrift over ham: »Han er jødernes konge«. Den ene af de forbrydere, som hang dér, spottede ham og sagde: »Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!« Men den anden satte ham i rette og sagde: »Frygter du ikke engang Gud, du som har fået den samme dom? Og vi har fået den med rette; vi får kun løn som forskyldt, men han har intet ondt gjort.« Og han sagde: »Jesus, husk mig, når du kommer i dit rige.« Og Jesus sagde til ham: »Sandelig siger jeg dig: I dag skal du

være med mig i Paradis.« Og det var nu omkring den sjette time, og der faldt mørke over hele jorden indtil den niende time, fordi solen formørkedes; og forhænget i templet flængedes midt igennem. Og Jesus råbte med høj røst: »Fader, i dine hænder betror jeg min ånd.« Da han havde sagt det, udåndede han.

Da officeren så, hvad der skete, priste han Gud og sagde: »Den mand var virkelig retfærdig.« Da alle de skarer, som var strømmet sammen til dette skue, så, hvad der skete, slog de sig for brystet og vendte hjem. Alle de, som kendte ham, også de kvinder, som var fulgt med ham fra Galilæa, stod og så alt dette på afstand.

Lukasevangeliet 23,26-49

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Langfredag er det ultimative mørke. Det dybeste hul. Den største ensomhed. Den vildeste rædsel.

Heldigvis ved vi, i dag, at det ikke er påskens sidste akt, men at der kommer en påskedag to dage efter, som helt sætter Langfredag i kontrast.

Men for dem, der dengang oplevede denne fredags begivenheder, må det have været forfærdeligt, ødelæggende og utroligt bittert.

Vi skal tænke på, hvad der gik forud.

Påskens begyndelse med palmesøndag, jubel og hosianna, stor begejstring, Jerusalem forvandlet til en stor Roskilde-festival, hvor tidens største rockstar, Jesus Christ, kom til byen. Forventningerne var vilde, for rygterne om ham kendte alle: han kunne helbrede spedalske, gøre blinde seende, syge raske og opvække døde til live igen. Og når han talte rundt i Galilæa eller Judæa, på bakker og i dale, eller ved Geneserath sø, så flokkedes der tusinder af mennesker om ham. Når han kom på besøg i en by, pressede menneskemasserne sig sammen for at få et glimt af denne mærkelige og mirakuløse person.

Så forventningen var kolossal, da han endelig entrede hovedstaden, Jerusalem med templet, centrum for israelitternes religion, alle ypperstepræsternes vigtigste helligdom. Og de begyndte godt.

Men der går skår i glæden allerede Skærtorsdag, da Jesus siger, at en af hans disciple vil forråde ham og at han skal dø. Ingen tror på det, disciplene forstår ikke et

kvæk, de befinder sig midt i opturen, i en kollektiv rus over, at Jesus nu er til stede i Jerusalem. Deres fiskerven fra Geneserath har også gjort dem, tidligere fiskere og småkårsfolk, til betydningsfulde personer som Jesu disciple.

Og så tages Jesus til fange natten til fredag. Romerske soldater kommer og Judas forråder.

Fredagen bringes Jesus til Pontius Pilatus, den romerske statholder, fordi præsterne vil have Jesus dømt til døden for blasfemi. Blasfemi var ikke sjov og spas, men alvor. At erklære sig for Guds søn var klokkeklart i konflikt med religionen, hvor der kun er én Gud og alle andre kun kan være profeter. Men reelt har mange af ypperstepræsterne nok været blå af misundelse på den opbakning, som Jesus fik. Han var reelt en udfordring til deres religiøse monopol.

Pilatus forstår ikke noget som helst, han taler kun magtens sprog og interesserer sig ikke for, hvad sandhed er. Han vasker sine hænder, og forstår slet ikke, da pøblen råber på korsfæstelse. Jerusalems indbyggere vil hellere lade en vanekriminel som Barabbas gå fri, frem for Jesus.

Det samme folk, som palmesøndag hyldede og tiljublede Jesus, kræver nu hans død.

Folket eller mængden kan både udvise den usleste fejhed og den vildeste heroisme. At referere til folkets mening er at referere til en kamæleon, der kan tage alle skikkelser.

Jesus dømmes til korsfæstelse, bærer korset ud til Golgata og hænges op mellem to vaneforbrydere.

Og da Jesus senere dør på korset, udånder, så er det som verden falder sammen for alle dem, der har troet på ham.

Alt hvad de håbede på, brast. Disciplene havde satset alt på Jesus. Der var ingen plan B. Flere af dem havde forladt kone og børn for at følge Jesus. De troede virkelig, han var den, han udgav sig for: verdens frelser, Guds søn.

Og så døde han bare, som et helt almindeligt menneske, ligesom de to røvere. Han kunne ikke frelse eller redde sig selv, som han blev hånet af den ene røver.

Disciplene flygtede afsted nordpå, hjem til Galilæa, samme aften. De var også bange, rædselsslagne for at anklages for at stå i ledtog med Jesus, kende ham, være ven med ham. Afsted, fuld fart, ud af byen, hjem til mor og far, kone og børn.

Dér slutter denne dag. Langfredag!

Alt håb er ude. Alle drømme knust. Forventningerne blev smadret af magten og eliten, romerne og ypperstepræsterne. Og hvordan forklare det hele, når de kom hjem til Galilæa? ”Ja, Jesus, ja han var altså bare et dødeligt menneske, der udåndede på korset”. Slut prut finale.

”Jamen, hvorfor skulle du dog også rende efter den profet?” har nogle af konerne nok sagt.

x

Langfredag er punktum. Sådan blev det opfattet den fredag aften og lørdag med. Den Jesus, som de troede på, viste sig at være en letvægter, en distanceblænder, bedrager – det passede jo ikke, at han var Guds søn, når han bare døde på korset.

Og vi skal gå herfra i dag med frygten for, at der ikke kommer noget bagefter.

At der ingen barmhjertighed, tilgivelse, retfærdighed, kærlighed er, men der kun findes magt og sværd og nagler og henrettelser.

At verden er tom, mørk, ond, ubønhørlig og krigerisk.

AMEN